

VWG-weekend Zeeuws-Vlaanderen, 25-27 oktober 2024

Jos Bonninga

Bingo! We komen ongeveer als laatsten aan, maar hebben dan ook wel wat te vertellen. Twee minuten voor aankomst bij de verzamelplaats is het raak. We zien een Ransuil op een paaltje zitten. Even verderop stoppen en uitstappen. Die hebben we alvast. Dit is een superstart van een geweldig vogelweekend.

Bingo, een Ransuil (JB).

Met 19 man sterk gaan we het hele weekend op stap. O ja, ik ken nog niet iedereen bij naam, dus dat wordt goed oefenen. Annie, C-Cees, Chris, Connie, Edwin, Freek, Gerben, Henk, Jack, Jos, Jules, K-Kees, Maarten-Jan, Paul, Peter, Pieter, Rien, Robbert en Tom.

Het is ongelooflijk zacht najaarsweer met nagenoeg geen wind. Ideaal om eens goed de tijd te nemen voor de vogels. Bij de polders van Het Verdronken Land van Saeftinghe en Het Verdronken Land zelf zaten ganzen, Baardmannen, diverse eendensoorten en veel Bruine Kiekendieven. Verderop langs de Schelde kwamen de steltlopers aan bod: Wulp, Grutto, Rosse Grutto, Scholekster en Steenloper. Het verplaatsen liep gesmeerd dankzij het aangeven van de GPS-locatie in WhatsApp. Zo kon iedereen zonder te moeten zoeken de volgende plaats vinden.

In ons verblijf De Appelgaard bij Zaamslag (JB).

De verrassing was toch wel de boerderij waar we zouden overnachten. Wel oud, 1680, maar niet op de monumentenlijst.

Voor de één oude meuk, voor de ander een nostalgische overnachting. De bedden waren goed en zelfs in de bedstee werd er geslapen. Het mocht de pret niet drukken dat niet iedereen in de keuken paste en dat na aanpassingen iedereen in de woonkamer hutjemutje zat. De keuken had een vaatwasser, dus niemand hoefde zijn snor te drukken.

Gezelligheid in de keuken (JB).

's Avonds was gastspreker Henk Casteleijns, voorheen uit Casteren, langsgekomen en ook in de woonkamer op de rand van de schouw geperst. Van hieruit kon hij mooie en interessante verhalen vertellen over het ontstaan van Het Verdronken Land van Saeftinghe, de inpoldering, de contacten

In rood de gebieden die we tijdens het VWG-weekend bezochten.

met de jagers en de trektellingen, tot en met de hachelijke avonturen van de bijna-overnachting op de ondergelopen platen aan toe.

Henk vertelt (Edwin van der Werf).

Zaterdag begon met zware mist. We zijn iets later van de boerderij vertrokken. Dat was geen straf, want ook hier was genoeg te zien. Zelfs de Goudhaantjes waren hier vertegenwoordigd.

Turen vanaf de dijk (JB).

Aangekomen bij de kijkhut op de dijk bij Nummer Een liep er tot ieders verbazing een wandelaar met grote Bouvier door het beeld. Wat doet die man daar? De ganzen gaven geen kik. Waarom zijn wij daar eigenlijk niet? Zo gezegd, zo gedaan. Konden we mooi aan het water van de Schelde vooruit met de kijkers en de camera's. Maar pas op voor schuine en bijzonder gladde kantjes!

Voorland Nummer Een (Connie Neutkens).

Zo werden er diverse locaties aangedaan, tot aan de kust aan toe. Er is zelfs een foto gemaakt met c.a. 30 ijsvogeltjes. Een stelletje bofkonten is nog op zoek gegaan naar Koereigers en heeft deze gevonden en kunnen vastleggen.

's Avonds werd het eten voor ons verzorgd: een geweldig stampottenbuffet, met gehaktballen zo groot dat ze al een maaltijd op zich waren. Wijn en bier vloeiden rijkelijk en de avond duurde voor sommigen tot in de late uurtjes.

Aan de stamp (JB).

Zondag op tijd uit de veren, ontbijten, inpakken en de boerderij veegschoon opleveren.

Ondertussen werd er binnen schoongemaakt (JB).

Deze dag toch maar even kijken bij de trektelpost van Margaretapolder. Vlak bij Terneuzen, rustig weer en sportieve zondagochtendsporters. Laat er nou toch tussen die Wulpen, Scholeksters en Plevieren toch een Waterpieper lopen. Of

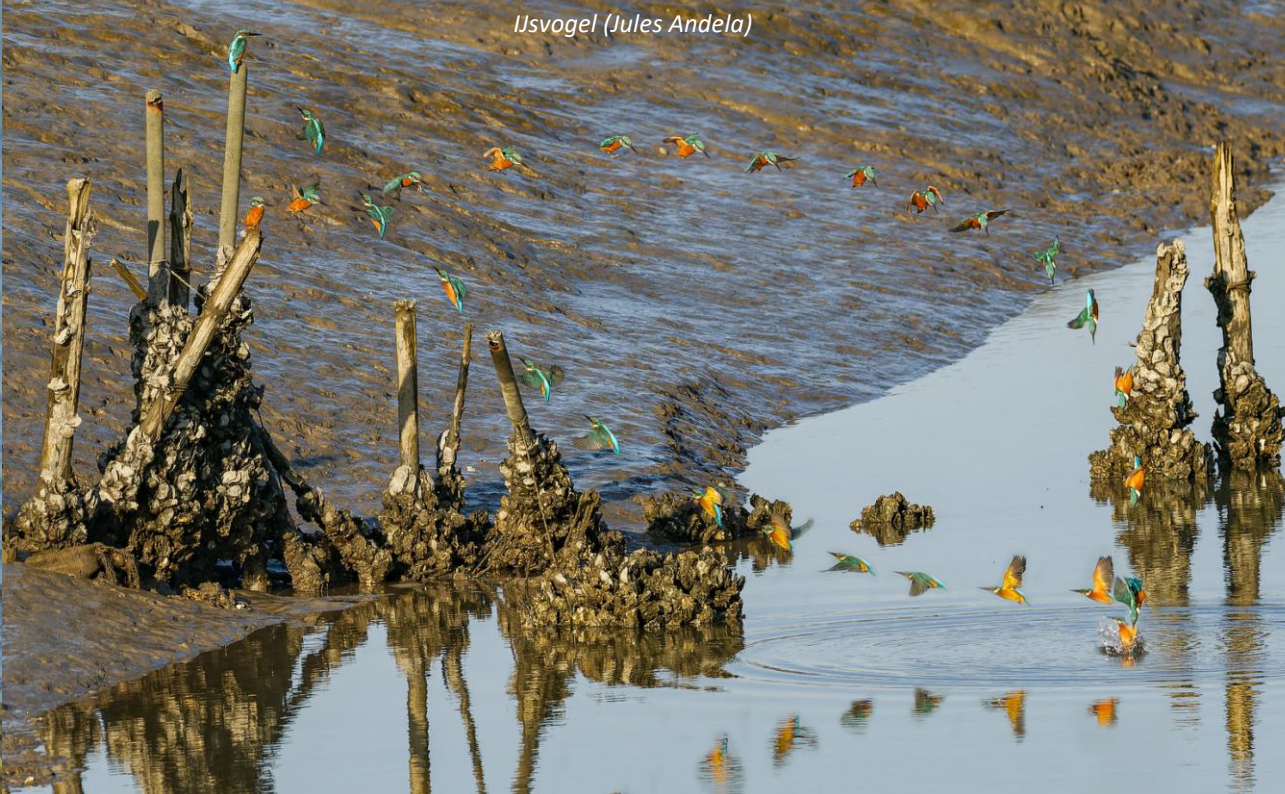
de vogelaars (Jos Bonninga)

Wintertaling (Jules Andela)

IJsvogel (Jules Andela)

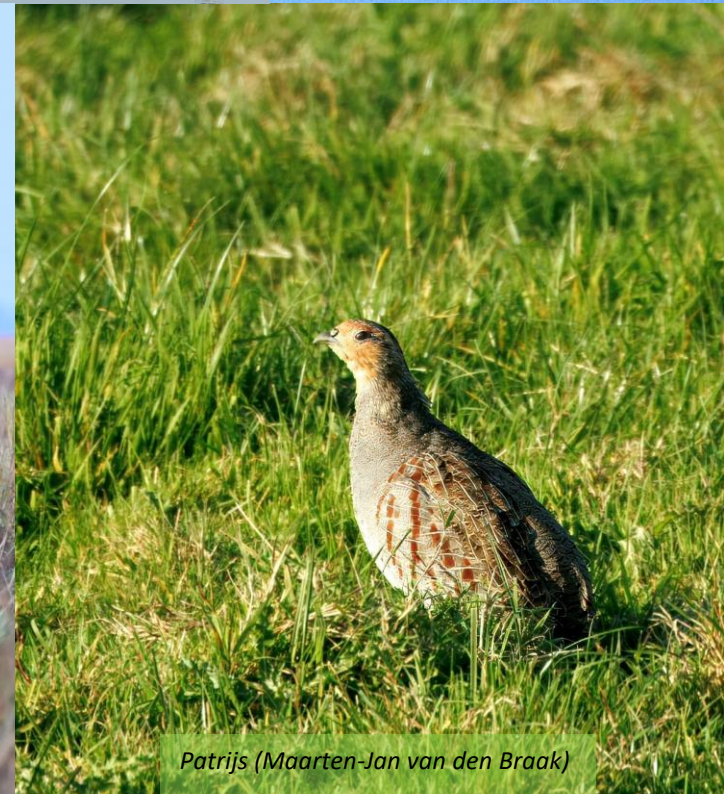
Bardman (Peter Simon)

Graszanger (Peter Simon)

Bruine Kiekendief (Tom Heijnen)

Patrijs (Maarten-Jan van den Braak)

De koeien worden binnengehaald (JB).

toch niet? De boeken en de apps erbij en overleggen maar. Vervolgens landinwaarts nog even natte voeten halen en Reeën spotten om daarna op het terras van een gesloten café toch wat te gaan drinken. Prima gelukt, zo lekker in de zon.

Het Verdrongen Land van Saeftinghe (JB).

Als afsluiting terug naar het gebied waar we waren begonnen dit weekend. De polders van Het Verdrongen Land van Saeftinghe.

Als verrassing kregen we hier het schouwspel van het binnenhalen van de koeien. Deze waren 1 mei de polders ingestuurd en deze dag werden ze door ongeveer 50 man weer verzameld en teruggebracht naar de boeren. Met een Franse Bulldog als drijf hond gaat dat zeker lukken. Ik zou ook oppassen voor die grote bek. Het was trouwens wel een heel lieve hond.

Moe maar voldaan werd er besloten dat het vogelweekend dan toch afgelopen was.

De verzamelde koeien (Chris Sandkuijl).

Hulde aan de organisatie! Iedereen typte de thuisroute in en vertrok. En zoals iedereen nu weer weet, rond Antwerpen meten ze ook echt de snelheid. 70 km/u is 70 km/u. ■